

PODOČNJAK JURIJA GAGARINA

* * *

Lelujavo proleće. Teška i nezgrapna tela koja se ne mogu našminkati i koja teško da bi ikoga nasankala. Mislim da im treba mnogo vitamina Ce, mnogo sna i tek malo kasnopodnevno sunca.

* * *

Kada bismo, kao *sada* koje traje danima, uvek ovako lagano razgovarali, u glatkim gutljajima, ne bi bio problem to što zavrćeš majicu, pokazuješ mi mladež kao majku, gladiš svaku moju reč sabljom, jer ti se oči naoblače ako me nema, a onda ja te oblake moram da sakupljam preko noći, da ih ispiram svojim još gušćim oblacima, i da ih, naposljetku, predam na čuvanje samom violentnom bogu.

* * *

Čeka se satima, sa bočicama uredno spakovanim u kese ili umotanim u novine u jednoj ruci, kišobranom – u drugoj, sa pogledom na prozor u čijem podnožju je kutija sa čipovanim karticama koju nikako da unesu unutra, dok sredovečna žena ponavlja kroz nos *mama, kad će da nas prozovu... ja sam gladna...* Žena sa glasom četvorogodišnjeg deteta, neobično praznog pogleda ovičenog osmuđenim obrvama, fiksiranog za nepostojeći centar (pažnje), i njena majka – starija žena, koja tiho odgovara tom svom ostarelom detetu, koje iz nekog razloga nije uspeo da odraste, već se samo naglo vratilo u ljuljašku besmisla da se sapliće o žalosno klatno ustaljenih pitanja i odgovora.

* * *

Proziva se zarad priznanice i potvrde prvi put, pa zbog samog pregleda, ponovno, nakon kraće pauze, drugi put. Baka koja se gega, žućkastog lica, spljoštene frizure (kao da je tek pridigla glavu s jastuka) silazi odnekud ponovo, bez papira. Sestra je vraća uz glasne povike *sto pedeset dinara*. Baku čeka još jedno viščasovno čekanje nekog drugog, možda isto ovako kišnog jutra, i sada, kad se za njom zalupe vrata, postaje svesna da je do kraja čeka još jedino čekanje samo. Istovetna teskoba, a možda i isti zaborav.

* * *

Jedna persona, nekakva tobožnja ljubav, načinje se u znaku strelca. Odmah joj febrilnoj, pred svima, kao svakoj propasti, rastu bedra. Od tada se krišom presvlači u recidiv. Paradi-
ra plagiranjem.

* * *

Uvek bi zaboravljala na njegovu toksičnost. Toliko da je poželela da ureže na kamenu
podsetnik (sebi) kako više nikada ništa ne bi imala s njim. Na kamenu? Ili da tetovira neko
mesto na ruci, unutrašnje, toplo, gde prebiva puls, gde bi legao sat koji nikada ne nosi.

* * *

Tiskanje gomile, uzdasi, udovi spremni za previjanje, polovni svečani sako ogrnut pre-
ko sintetičke providne haljine, plastične papuče i kondure, svaka dva pogleda očajanja kad
se sretnu jedan mora u sebi da zaplače, dečak sa rukom u zavoju neprekidno uzdiše, gleda
na sat i tipka grozničave poruke, kasni na vežbe, jedna sestra promuklog glasa gura paci-
jentkinju dok sestra iz susedne ordinacije iznosi ogromnu staklenu posudu sa žutom, pe-
nastom tekućinom.

* * *

Prva sestra zapravo nema glas i kada želi da podvikne, šišti, na njenom vratu je udublje-
nje, nemi žig koji pokazuje da je tkivo zaraslo tamo gde je nekada bila metalna cevčica,
savršeno mišićav sportista *crni pojas* ulazi ispred starice koja se drži za stomak, dok njen
muž unezvereno gleda kako ulaze preko reda, postićen pred samim sobom što u ruci drži
jednu od onih kesa u koju se za rođendane, svadbe i slave pakuju pića ili bombonjere, že-
na čeka previjanje nakon operacije žučne kese, još jedan pokretni krevet ulazi sa čovekom
bez jedne noge, tačkastom ranom na temenu i drugom nogom obmotanom gazom, spor-
tista izlazi, doktor ga tapše po ramenu: *tamo po pečat pa da bežimo mi odavde*, starmala
devojka unosi ogroman snimak, verovatno pluća, i brzo izlazi govoreći: *koliko sam čekala*
ovaj slatki dan, počinju da zaključavaju ordinaciju, pa kucanja ostaju nedorečena i zakinuta,
a brava se okida kao prazan pištolj.

* * *

Još uvek ne razumem svu maglenu dubinu promisli poretka koji željno iščekuje da se
u njega integrišem, da se lagano i legalno poput čipa uglavim u društvo prepuno ilegalnog
postojanja.

* * *

Čak i da je to bio jedan jedini razlog, bio bi dovoljan da plamen besa ne popušta do kraja života, jer samo muškarac može biti ostrvo, a žena mora biti poluostrvo, glupavo vezana za kopno, jedno večno *ni makac*, jedna čigra na povocu, peščani sprud ili crveni tepih po kome muškarci, ostrva, mogu da prostiru svoje beskonačne dokolice pune ćutanja.

* * *

Ja, željno iščekivana beba, vaša *svetinja*, ne znam hoću li se već sutra probuditi kao višak u nekakvom limbu gde tavori jeftina radna snaga, jer se u ljudima nešto zauvek slomi i oni počnu da puze kao iznurena i tužna životinja.

* * *

Meni je, kaže, *vena duboka*, pa zato boli. Ali ne kao škripa ulaznih vrata koja razmešta neurone, secka živčane čvoriće, kao zvuk nasilnog otvaranja mrtvačkog kovčega. To je jedan čovek pokušao da objasni, ali su mu svi bili okrenuti nekako bočno, zgurenim trepavicama i slepoočnicama, i tek poneki obraz je zaigrao u gimnastičkom grču mlakog veselja.

* * *

Reč *očiste* možda i upućuje na oči, ali, rekla bih da su to najpre oči nekog oca ili veća očeva spremih da izreknu nešto neopozivo.

* * *

Još jedan pokretni krevet sa starijom ženom, njene noge savijene u kolenima, njen muž koji gundža kako bi možda (ipak) mogla da sedne, mladić na štakama, u pratnji sestre sa duboko usečenim podočnjacima i crnom čipkastom maramom stegnutom oko vrata, kaže kako mu se sve vrti jer još od operacije nije toliko hodao i glava mu odavno nije videla toliko ljudi, toliko glasova, ona se izdire na njega kada je upitao *koji je moj lekar* jer tamo unutra sada sedi neki treći lekar i već su rekli da imaju *preko sto pedeset pregleda* i da nema veze kada ti je zakazano nego samo idi, *sedi i čekaj, sedi i čekaj, sačekaj*, ulazi mladić čija je cela ruka u zavojima, sa majicom na kojoj piše *srbija*, tiskaju se glave nekih orlušina, dok se u uši cele čekaonice utiskuju reči *mesarskim nožem* i *pet kopči*.

* * *

Mravi su počeli da izviru iz malina, pod mlazom vode, bilo ih je sve više, i sve su se brže kretali. Nisu ni plutali koliko su se micali ka izlazu iz crvene posude, tako da je delovalo da im voda nije neprijatelj, koliko sam to u ovom slučaju bila *ja* – uljez željan voća.

* * *

Ne javljam se svojim bivšim zečevima. Skoro nikada preko njih ne raskrilim zavesu boje kože.

* * *

Smesite me u polumesec podočnjaka Jurija Gagarina. U najnežnije rupice osmeha koje su vedrile hladnoratovske oluje.

* * *

Budući da je već zagazila u tuđu dijagnozu, morala je nastaviti i taj ples po skupocenim nitima tepiha nekadašnjeg života, preuzevši apsolutnu krivicu koja je već premrežila sve kapilare što će se žvaka sa đona njenog poverenja, mora njene dobre volje (jer svaka žrtva je još samo načuljeno uho koje čeka na sopstveni uzdah), neizostavno lepiti po tom tepihu (nekad – životu).

* * *

Kada ne mislim o *zabrani izlaska*, tunel u meni se upregne ka nekom lucidnom svetlu. Ribice u jatima struje neuronima.

* * *

Devojka prepričava kako se, nakon svađe sa babom, njen deda popeo na drvo *da bere kruške* usred grmljavine. Dva sata je trajalo to čikanje gromova, a onda se *razočaran u samog sebe* vratio kući.

* * *

Stari grad na primorju koji ti je kao detetu delovao poput lavirinta sada te vraća, posle nekoliko okreta, istim uličicama, na startnu poziciju.

* * *

Smešno je kada muškarac više na ženu. Podseća na zauvek odbačenog operskog pevača koji, budući da ne zna kako da uvežba ulogu (koju nema), na svaki najmanji podsticaj koji, treba reći, dolazi iz njegove glave i logike slušanja, a ne – kako on tvrdi – od samih i zbilja izgovorenih ženinih replika, kreće da urla misleći da će tako povratiti protivničku prednost (svesti je na nulu) ili ponovo zadobiti one povlastice koje su mu još na početku bespovratno oduzete. Nakon tog ekscesa nesuđene role, treska vratima, pokušava da prođe kroz zastakljena vrata, mahnito četka zube, leže teatralno u krevet kao da ga nije briga da li će polomiti sve daske, a onda se pretvara da čita knjigu.

* * *

Značenje reči *uvek* u ovoj zemlji približava se radnji na kojoj piše *uvek sveže voće i povrće*, preko koje mesecima stoji katanac.

* * *

Daleko si. I ja sam. Ostali plešu, dalekovodi pucaju. Nisam lenja. Nije mi dosadno. Ne moraš da spuštaš meduze na moj dlan.

* * *

Njegovo vreme je poklon. Njeno – potlač.

* * *

Činilo se da si zaljubljen u svoj džep. Da stalno zavlaciš prste u njega, kao akušer koji akutno pliva u naborima tuđeg mesa.

* * *

Ovde su sva tela uprta ka nekoj budućnosti koja postoji samo kao državni projekat, kao vešto dizajniran grb u koji treba da se smeste lica tek pridošle na svet multiplicirane novorođenčadi.

* * *

Hoće li se i život odvijati sam od sebe ukoliko sve kreditne stope, prihodi i rashodi, dugovanja i potražnja, nađu svoje mesto u vremenu i prostoru?

* * *

Slabost godi maršal-depresiji kao ona *samo još jedna* čaša piva. Kao tvoja dreka bez razloga. Tada, iako gledaš u mene, mislim da ipak urlaš na nekog drugog, mnogo podlijeg, krvoločnijeg, bizarnijeg, despotskijeg nego što to mogu biti ja (u ovom bezazlenom izdanju – košulji vezenoj od suza i umora).